

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Davidis Regis Et Prophetæ Psalmi omnes, In Carmen
Conversi**

Latomus, Jacobus

Antverpiae, 1587

Iacobvs Latomvs Pio Lectori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69098](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69098)

5
IACOBVS LATOMVS

PIO LECTORI.

ANTE annos aliquot, amice
Lector, nonnullos Davidis
Psalms è toto volumine
hinc inde, prout quisque in-
ciderat, arreptos, diuersis
temporibus in carmen con-
uerteram: nihil tum aliud
spectans, quàm ut hoc genere occupationis animū
meum domesticis molestiis defatigatū recrearem,
& à cogitatione rerum ingratarum ad iucundio-
res curas auerterem. Nam quia re ipsa intellige-
bam, nulla me neque maiora, neque presentiora
remedia aduersus incidēteis animorum morbos,
& tormēta fortuna posse reperire, quàm si in hac
saluberrima parte scripturæ sacræ operam, stu-
diumq; collocassem: ideo me quoties rerum tedia
ceperant, vel molestia aliqua mihi obiecta exul-
cerarat animum, in sanctissimū vatem me liben-
ter reijciebam, & vel cum illo iucundissimè com-
mentabar, vel ipsius sensa ad meos modulos, ut
poteram, cōcinnabam: Nimirum arbitrabar, nul-
lum genus laxamenti magis decere hominem cum
sacra professum, tum ab studiis humanioribus ni-
hil abhorrentem. Verū ubi fæctus ille noster in
aliquē numerū Psalmorū excreuisset, quorundam
studio effectū est, ut nondū bene emaculatus, præ-
teritaq;

teritaq; sui parentis auctoritate, sese praealo subijci
 sustinuerit. Cumq; à me non satis cohiberi posset,
 quin è tenebris, quibus illū damnaueram, aliqua
 in publicum erumperet, ac per plurimum, quàm
 volebam manus sese diffunderet, quod proximū
 fuit, faciendum esse putavi, ut doctorum consiliis
 amicorum cederem, sedulo cohortantiū, ut Psal-
 mos illos sub incudem reuocatos, & nouorum ac-
 cessione aliqua cumulatos, euulgarem. Nam ut
 fortasse futuri sint aliqui, qui hoc consilium irri-
 deant, atque subsannēt, vel quia totum hoc genus
 scriptiois leue putent, vel quia iam à nonnullis
 videatur occupatum: fore tamen aliquos confide-
 bam, qui etiā nostra hæc qualiacunque, non essent
 aspernaturi: neque rem eam ut leuem habituri,
 cuius tot graues extarēt auctores, cum noui, tum
 veteres: nec Latini modò, ut Iuuenius, Sedulius,
 Arator, & complures alij; verum etiam Græci, in
 quibus sunt Nonnus, & Apollinarius: quorū hic
 Davidis Psalterium, ille Diui Ioannis Euange-
 lium carmine heroico complexus est. Neque mirū
 profectò, rationem hanc tractandæ scripturæ sa-
 cræ summis uiris placuisse, quæ cum ipsius etiam
 diuino Spiritus sancti consilio consentire, atque
 congruere videatur. Etenim si D. Basilio credi-
 mus, non alia de causa Spiritus sanctus Davidi
 sub specie rhythmorū sua prodidit oracula, quàm
 ut qui rectam uitæ rationem quærerent, sanctis
 præceptis dulci modulatione comprehensis inuita-
 rētur, auriumq; voluptate deliniti, sermonis uti-
 litatem

litatem faciles, latiqꝫ susciperent. Nihil enim est tam pium, utile, aut salutare, quin illud libentius legas, si grato aliquo numerorū lenocinio cōmendatum proponatur. Nos verò an momentum aliquod ad voluptatem in lectorum animis ciendam attulerimus, aliorū esto iudicium: Certè operam dedimus, ut qui alioqui studio carminis delectentur, sacrorum Psalmorum sensus quàm minimo fastidio perciperēt. In quo quidem vulgatam editionem potissimū secuti, non magnopere curauimus, si subinde ab illis dissentire videremur, qui Hebraicas veritates alius post aliū quotidie nobis certatim afferunt. Nam cūm veritas ipsa vna sit, ac simplex, videre tamen est illos ipsos inter se tam variè discrepare: ut mirum sit, ex vno eodemqꝫ fonte tā diuersos hauriri posse latices sententiarū. Quocirca mihi longè satius semper visum fuit, eius editionis vestigia premere, quam omnibus in templis orthodoxa agnoscit Ecclesia, quàm per tot trāstationum Labyrinthos incertū, nutantemqꝫ versari. Quod quidem à nobis citra cuiusquam suggillationem sic dictū accipi velim, ut interim interpretibus istis nos plurimū debere, libenter, ac ingenuè confiteamur. Nam si quando minùs apparebat, quemadmodum sententiae inter sese congruerent, nec si, ut id consequer, commentarius nostrae editionis satis adiuuabar: equidem non dubitavi ab illis ipsis subinde mutuari, quo loca in speciem huius, & dissipata conglutinarem, atque cōmitterem: ut quoad eius

8 AD LECTOREM EPISTOLA.

fieri sine Propheta iniuria posset, perpetua coherentium sibi sententiarum serie decurreret oratio. Neque verò mihi unquam libuit illorum cōmento assentiri, qui dicunt in Psalmis omnia enthusiasmis plena esse: ideoque frustra eos laborare, qui illic continuos sermonum ductus studeant persequi: propterea quòd qui eiusmodi afflatibus aspirentur, nunc in hanc, nunc in illam cogitationem mente rapti, soleant orationis filum plerumque negligere. Non enim Spiritus sanctus fanatici furoris auctor est, ut eo afflati, nec ipsi, quae loquantur, intelligant, nec auditores, quid sibi velint, percipere possint, sententiis nullo nexu inter se coherentibus: cum propheta Domini, non ut Ethnici vates, insani, sed Videntes in sacris literis appellentur. Ergo quaecunque ad lucem, veritatemque facere videbantur, hinc inde studiosè perquisiuimus, decerpimusque: nihil omittentes, quo susceptos à nobis Psalmos, ut cum quadam numerorum iucunditate, sic & summa fide illustraremus. Voluimus enim sanctioribus istis Musis & prodesse, & delectare. Huc cursus fuit: quem portum si attingimus, est quòd nobis gratulemur: sin minus, certè fauorem arbitramur his deberi, qui horsum quibuscunque velis, ventisque nituntur. Vale.

IN